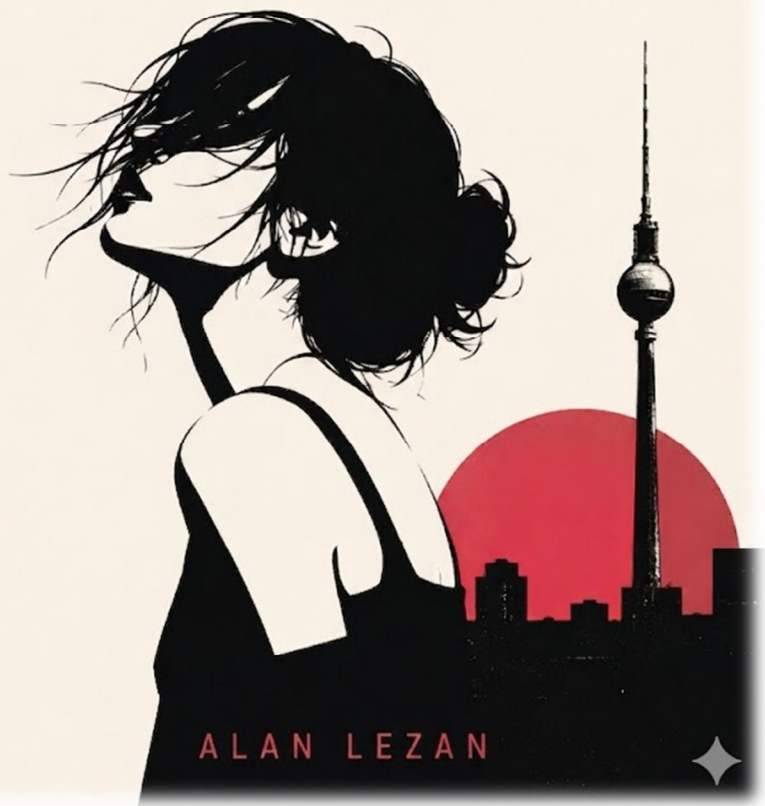

NATALIA

BİR KARŞILAŞMANIN PARÇALARI

NOVELLA

ALAN LEZAN

PROLOG – Basswerk Ost

Bas yerden bir kalp atışı gibi yükseldi. Ağırdu, sıcaktı, bedenseldi. 1994 Berlin’i bambaşka bir yaratıktı – ham, aç, törpüsüz – ve Basswerk Ost kulübü, fazla enerji yutmuş bir organ gibi titreşiyordu. Işıklar dans edenlerin yüzlerinde soğuk renklerle çakıyor, dışarıda Spree metal ve gece kokuyordu.

Bir sütuna yaslanmışım, haftanın yorgunluğu üzerimde, elimde içki, müziğin içinden akıp gitmesine izin veriyordum. Ne bir düşünce vardı, ne bir amaç. Sadece bu an, iki nefes arasındaki bir boşluk gibi duruyordu.

Sonra hissettim.
Bir bakış.

Başımı kaldırdım ve onu gördüm.
Klasik anlamda güzel değildi – daha çok ilginç, tehlikeli, elektrikli. Dünyanın herhangi bir şehrinde kendini evinde hissedebilecek ama hiçbir yerde kalmayacak biri gibi görünüyordu. Koyu saçlar, gülümsemeden gülen bir yüz. Gözleri üzerimdeydi; sanki beni uzun zamandır izliyormuş gibi.

Kısaca gülümsedim.
O da.
Anlamadığım sessiz bir uzlaşma.

Birkaç dakika geçti, sonra bana doğru yürüdü. Tereddütsüz, çekincesiz, sanki bana gelme yolu çoktan belirlenmiş gibi.

“Ben Natalia,” dedi. Sesi berraktı, dumandan hafif kısıktı ve

her şeyi bir sır gibi gösteren o Fransız tınısına sahipti. “Sen kimsin?”

“Alan,” dedim, düşünmeden.

Adımı tekrarladı, sanki tartıyormuş gibi.

“Alan... Fransız mısın?”

“Hayır,” dedim. “Kürdüm.”

Beklemiyormuş gibi başını salladı.

“Bilmiyordum. Nice to meet you, Alan.”

Elimi tuttu. Ne aceleci, ne nazik – sadece kendiliğinden. Ve sonra dışarı çıktık, ağır kapıdan geçip Spree’nin hemen kıyısındaki terasa. Hava serindi, şehir uğulduyordu, müzik hâlâ kemiklerimizde titreşiyordu.

Her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Berlin’den, müzikten, hiç gitmediğimiz yerlerden. Hızlı konuşuyordu, canlıydı, yalnızca kendisinin duyduğu bir ritmi takip ediyormuş gibi.

Kim olduğunu bilmiyordum.

Neden benimle konuştuğunu bilmiyordum.

Ama bu gecenin sadece bir gece olarak kalmayacağını biliyordum.

Ve Natalia Lazarus’un iz bırakan biri olduğunu.

İzler geç görünse bile.

1 – Schöneberg’de Ratatouille

Ertesi akşam Schöneberg’deki kapısının önündeydim. Eski bir fabrika katıydı; yüksek, geniş, sokağa bakan gözler gibi duran pencerelerle. Beklentim yoktu, sadece açıklayamadığım tuhaf bir heyecan.

Kapıyı açtığımda, kızarmış sebze, sarımsak ve sıcak ekmek kokusu yayıldı.

Natalia çıplak ayakla kapı eşiğinde duruyordu; üzerinde küçük çiçekli dar bir mavi üst, oyuncu bir kalp yakası, kesilmiş bir kot ve sanki sadece canı öyle istediği için giydiği çoraplar. Seksi görünmüyordu – **bilerek farklı görünüyordu.**

“Dakiksin,” dedi.

“Çabalıyorum,” dedim.

Hafifçe güldü, arkasını dönüp yürüdü, sanki onu takip edeceğim kendiliğindenmiş gibi.

Daire tek bir büyük odaydı; sadece raflar ve kumaşlarla bölünmüş. Her yerde boyalar, fırçalar, boş şarap şişeleri, Fransızca kitaplar, tanımadığım plaklar vardı. Yerdeki halı, üzerinde biri dans etmiş, uyumuş ve yaşamış gibi görünüyordu.

“Ratatouille,” dedi, tencereyi masaya koyarken. “Basit ama iyi.”

Derin tabaklardan yedik, ekmeği elleriyle böldü. Hızlı konuşuyordu, canlıydı, konudan konuya atlıyor, sanki yalnızca kendisinin duyduğu bir iç ritmi takip ediyordu.

“Berlin bitmemiş bir tablo gibi,” dedi. “İyileşip iyileşmeyeceğini ya da sadece büyüyüp büyümeyeceğini asla bilemezsin.”

Başımı salladım.

“Peki ya sen?” dedim. “Burada ne yapıyorsun?”

Omuz silkti.

“Buradayım çünkü buradayım.”

Açıklama yoktu. Açıklama çabası da yoktu.

Arada, o kadar absürt bir hikâye anlattı ki, beni mi deniyor, yoksa gerçekten böyle biri mi, bilemedim.

“Nîmes’de bir adam vardı,” dedi. “Her sabah altında gökyüzünü fotoğraflardı. Yeterince biriktirdiğinde yeni bir gün doğumu yapacağını söylerdi.”

Bunu tamamen ciddiyetle söyledi.

Gülmeli miyim, emin olamadım.

Yemekten sonra müzik açtı – tabii ki Drum’n’Bass – ve çıplak ayakla odanın içinde dans etti, bana bakmadan, sanki yalnızmış gibi. Yalnız değil, özgür.

Kanepede oturup onu izledim.

Arzu yüzünden değil, büyülenme yüzünden.

Kendine ait değilmiş gibi hareket ediyordu.

Daha sonra, giderken beni kapıya kadar geçirdi.

“Güzeldi,” dedi.

“Evet,” dedim. “Öyleydi.”

Bana bir şey söylemek ister gibi baktı, ama vazgeçti. Kapıyı kapattı ve ben boya ve soğuk hava kokan merdiven boşluğunda kaldım.

Eve dönerken ilk kez düşündüm: Belki de Natalia Lazarus hayatıma uymayan biriydi – ve tam da bu yüzden ortaya çıkmıştı.

2 – Ortak Ev

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde kahve ve soğuk sigara kokusu vardı. Mathis pencerede oturuyordu; çıplak ayakla, dağınık saçlarla, defterine bir şeyler karalıyordu. Maria ocakta duruyor, yulaf lapasını karıştırıyordu, sanki bir ritüel yapar gibi.

“Ee?” dedi Mathis, başını kaldırmadan.

“Ee ne?” dedim.

Sırttı.

“Geç geldin.”

“Yemekteydim,” dedim.

“Kiminle?”

“Bir... tanıdıkla.”

Maria döndü, kaşını kaldırdı.

“Tanıdık, sorun demektir.”

Oturup kendime bir fincan aldım.

“Adı Natalia.”

İsim havada kısa bir an asılı kaldı, diğer isimlerden daha ağır.

“Fransız mı?” dedi Maria.

“Evet.”

“O zaman kesin sorun,” dedi ve güldü.

Ben onlara fazla bir şey anlatmadım. Sadece bir fabrika katında yaşadığını, Ratatouille yaptığını ve... farklı olduğunu. Onu nasıl tarif edeceğimi ben bile bilmiyordum. Onda her şey hem belirgindi hem de tutulamazdı.

Daha sonra, odama giderken bir an durdum.

Daire aydınlıktı, sıcak ve düzenliydi.

Natalia'nın dünyasına tam bir karşıtı; onunkisi sanki doğaçlama yapılmış bir sanat eseriymiş gibi.

Akşam kapı çaldı.

Kapıyı açtım – ve işte oradaydı.

Öylece.

Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

“Yakındaydım,” dedi.

“Berlin büyük,” dedim.

“Benim için değil.”

Sormadan içeri girdi. Varlığı koridoru doldurdu, sanki havayı değiştiriyordu. Mathis mutfaktan çıktı, durdu, onu kısa bir an süzdü – merakla değil, daha çok şaşkınlıkla.

“Bu Mathis,” dedim.

“Merhaba,” dedi.

“Hi,” diye mırıldandı ve yine kayboldu.

Maria geldi, ellerini pantolonuna sildi.

“Sen Natalia olmalısın.”

“Öyle miyim?” dedi Natalia ve gülümsedi.

Maria güldü, biraz şaşkın, biraz büyülenmiş.

“Alan senden bahsetti.”

“Umarım iyi şeylerdir.”

“Sadece gizemli şeyler,” dedi Maria.

Natalia başını salladı, sanki doğru cevap buymuş gibi.

Mutfakta oturduk. Masanın üzerindeki lamba sıcaktı, ışık yumuşaktı. Natalia etrafa baktı, sanki daireyi görmek değil, okumak ister gibi.

“Güzel bir yerde yaşıyorsunuz,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim.

“Burası... insanın kalabileceği bir yer gibi hissettiriyor.”

Bunu ciddi mi söylüyordu, yoksa aklına geldiği için mi, bilmiyordum. Onda her şey mümkündü.

Öyle bir hikâyeye anlattı ki, Maria bir noktada karıştırmayı bıraktı ve sadece dinledi.

“Nîmes’de yaşlı bir adam vardı,” dedi Natalia. “Her akşam boş bir kuş kafesiyle sokaklarda dolaşırdı. Ona vaat edilen bir

kuşu aradığını söylerdi. Kimse onun deli mi, yoksa sadece sabırlı mı olduğunu bilmezdi.”

Mathis yeniden içeri girdi, kapı eşiğine yaslandı.
“Peki?” dedi. “Bulmuş mu o kuşu?”

“Tabii ki hayır,” dedi Natalia. “Ama aramayı hiç bırakmadı.”
Sonra sessizlik oldu.
Rahatsız edici değil – daha çok, karşıdaki insanın senden farklı düşündüğünü fark ettiğin bir an gibi.

O gittikten sonra uzun süre mutfakta oturdum.
Maria bana baktı.

“O... alışılmadık biri,” dedi.
“Evet.”
“Kendine dikkat et.”

Başımı salladım, ama neden dikkat etmem gerektiğini bilmiyordum.

Natalia bir fırtına değildi.
Fırtınadan önceki rüzgârdı – sessiz, serin, anlaşılmaz.

3 – Davet

Bir çarşambaydı, gri ve ağır, Berlin’in uyanmayı unuttuğu günlerden biri. İşten sonra yorgundum, kafam kodla doluydu ve tek istediğim eve gidip bir şeyler yemek ve uyumaktı.

Natalia’nın kapısını çaldığımda hemen açtı, sanki beni bekliyormuş gibi.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi.

“Öyleyim.”

“İçeri gel.”

Bunu ne nazikçe söyledi, ne de şefkatle – daha çok tartışılmaz bir tespit gibi. İçeri girdim ve daire boya ve soğuk kahve kokuyordu. Her yerde tuvallar vardı, yarısı boyanmış, yarısı unutulmuş. Yerde yarım bir portakalın olduğu bir tabak, yanında çoktan kurumuş bir fırça duruyordu.

“Yemek yaptım,” dedi.

“Yine mi?”

“Yalnız yemeyi sevmem.”

Masaya iki tabak koydu. Basit bir şeydi, domatesli makarna, ama üzerine taze otlar serpiştirmişti, sanki bir ritüelmış gibi. Sessizce yedik. Sadece müzik vardı – Drum’n’Bass, hafif, arka planda atan bir kalp gibi.

Yemekten sonra pencere pervazına oturdu, dizlerini çekti ve sarı sokak lambalarının ışığında titreyen sokağa baktı.

“Bir sorunum var,” dedi aniden.

Başımı kaldırdım.

“Ne sorunu?”

Bana dönmedi.

“İflas ettim.”

Kelime ağır düştü odaya.

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Kira... artık ödeyemiyorum. Bu daireyi bırakmam gerek.”

Bunu dramla söylemedi, gözyaşı yoktu, yalvarış yoktu.
Sadece bir gerçektir.

“Peki... şimdi ne yapacaksın?” dedim.

Yavaşça bana döndü.
Gözleri sakindi, fazla sakindi.

“Geçici olarak sende kalabilir miyim? Sadece birkaç haftalığına.”

Düşünmedim.
Hiç düşünmedim.

“Tabii,” dedim. “Elbette.”

Ayağa kalktı, yanıma geldi, elini enseme koydu ve alnıma bir öpücük kondurdu.
Kısa, sıcak, tamamen uygunsuz bir öpücük.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Sen iyisin.”
Bunun bir iltifat mı, yoksa bir teşhis mi olduğunu bilmiyordum.

“Sadece ev arkadaşlarımla konuşmam gerek,” dedim.
“Hiçbir şey demezler.”

Bunu öyle bir kesinlikle söyledi ki, sanki karar çöktür verilmişti.

Daha sonra merdivenlerden inerken kendimi hem hafiflemiş hem de huzursuz hissettim.
Sanki nereye açıldığını bilmediğim bir kapıyı açmıştım.

Eve dönerken onun dairesini düşündüm; renkleri, hikâyeleri,
içindeki huzursuzluğu.
Ve alnımdaki o öpücüğü.

Natalia Lazarus, açık bir pencereden içeri giren bir rüzgâr
gibiydi.
Onu durduramazdın.
Sadece hiçbir şeyin devrilmemesini umabilirdin.

4 – Taşınma

Bir hafta sonra kapımızın önünde duruyordu; iki bavul, bir
sırt çantası, kolunun altında bir tomar tuval. Öğleden
sonraydı, güneş Charlottenburg’un üzerine alçak asılmıştı ve
sokak yağmur yağmamış olmasına rağmen yağmur kokuyor-
du.

“Bu kadar,” dedi.
“İnsanın daha fazlasına ihtiyacı yok.”

Bavullarından birini aldım. Beklediğimden hafifti.
Natalia hiçbir zaman ağır görünmezdi.

Daireye girdiğimizde kimse yoktu. Mathis çalışıyordu, Maria
üniversitedeydi. Mutfak sakindi, hava öğleden kalma
sıcaklığını taşıyordu. Natalia eşyalarını bıraktı, etrafa baktı,
sanki odanın onu kabul edip etmediğini yokluyordu.

“Güzel,” dedi. “Aydınlık. Sıcak.”

Koridorda yürüdü, kapıları sormadan açtı.
Benim odam.

Mathis'in odası.
Maria'nın odası.
Banyo.

Mutfak kapısının önünde durdu, elini kapı pervazına koydu, sanki ahşabın damarlarını hissediyormuş gibi.

“Burada çok zaman geçireceğim,” dedi.

Bunun bir duyuru mu yoksa bir uyarı mı olduğunu bilmiyordum.

Eşyalarını benim odaya taşıdık. Ona bir köşe açmışım – bir raf, küçük bir masa, boyaları için bir yer. Tuval rulolarını duvara yasladı, sanki ışığa ihtiyaç duyan bitkilermiş gibi.

“Teşekkür ederim,” dedi.
“Rica ederim.”

Yatağıma oturdu, bacaklarını çekti ve bana baktı, sanki bir şey bekliyormuş gibi.
Ben sandalyeye oturdum.
Doğru gelen bir mesafeydi.

“Bana iyi davranıyorsun,” dedi.
“İyi insanları severim.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum.
Bu yüzden hiçbir şey demedim.

Akşam Mathis ve Maria eve döndü. Hepimiz mutfakta oturduk, dört tabak, dört bardak, bir şişe şarap. Natalia öyle absürt bir hikâyeye anlattı ki, Mathis bir noktada çiğnemeyi bile bıraktı.

“Nîmes’de bir kadın vardı,” dedi Natalia. “Güvercinlerle konuşabildiğini iddia ederdi.

Güvercinlerin asla yalan söylemeyen tek hayvan olduğunu söylerdi. Onlara her gün sırlar anlatırdı. Bir gün ortadan kayboldu. Güvercinler kaldı.”

Maria ona baktı.

“Bu gerçek mi?”

“Elbette,” dedi Natalia. “İnsan inanırsa her şey gerçektir.”

Mathis güldü.

“Sen delisin.”

“Biraz,” dedi. “Ama sadece doğru yerlerde.”

Daha sonra bulaşıkları makineye yerleştirirken Maria beni kenara çekti.

“O... ilginç biri,” dedi.

“Evet.”

“Ve tehlikeli.”

“Neden tehlikeli?”

Maria, pencerede duran ve geceye bakan Natalia’ya baktı, sanki bizim görmediğimiz bir şeyi görüyormuş gibi.

“Çünkü hiçbir şeye ihtiyacı yok,” dedi Maria. “Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan insanlar asla kalmaz.”

Hiçbir şey demedim.

Ama o cümle içimde kaldı.

O gece Natalia’nın uzun süre uyanık olduğunu duydum. Dairede dolaşıyordu, sessiz, neredeyse süzülerek.

Bazen kapımın önünde duruyordu.
Nefesini duyuyordum, sakin, düzenli.

Sonra devam ediyordu.

Ve biliyordum:

Onun taşınmasıyla bir şey yerinden oynamıştı.

Gürültülü değil, görünür değil – ama hissedilir.

Gece kimsenin duymadığı bir sesle yer değiştiren bir mobilya gibi.

5 – Tuvaller

O öğleden sonra eve geldiğimde, apartman boşluğu oraya ait olmayan şeylerle doluydu. Yan yana duran üç dev rulo, neredeyse benim boyumdaydı; sanki bir şatoya gönderilmesi gereken halılar teslim edilmiş gibiydi.

Durakladım.

Sonra ayak seslerini duydum.

Natalia merdivenlerden çıkıyordu; nefesi kesilmiş, saçları dağılmış, yanakları taşımaktan kızarmıştı.

“Ah,” dedi beni görünce. “Geldin.”

“Bu ne?”

“Resimlerim.”

Bunu sanki en doğal şeymiş gibi söyledi.

Rulolara baktım. Her biri kalın kumaşla sarılmış, iplerle bağlanmıştı. Ağır görünüyorlardı ama Natalia onları tek başına taşımış gibiydi.

“Nîmes’den,” dedi. “Onları almam gerekiyordu.”

Tuvalleri birlikte daireye taşıdık. Mathis odasından çıktı, koridorda durdu ve bakakaldı.

“Bu da ne...?” diye mırıldandı.

“Sanat,” dedi Natalia. “Ya da öyleymiş gibi yapan bir şey.”

İlk tuvali salonda açtık. Kumaş açılırken hışırdadı, sanki nefes alıyordu. Altından soyut bir resim çıktı – vahşi çizgiler, güçlü renkler, açıklanamaz bir düzeni olan bir kaos.

“Vay,” dedi Mathis.

“Bu... büyük,” dedi Maria, o da gelmişti.

“Büyük iyidir,” dedi Natalia. “Büyük, insanları bakmaya zorlar.”

İkinci tuvali açtı.

Sonra üçüncüyü.

Her biri farklıydı ama hepsinde aynı nabız vardı – öfke, özgürlük, özlem ve adını koyamadığım bir şeyin karışımı. Ancak karşısında durunca hissedilen bir şey.

“Peki bunlarla ne yapacaksın?” dedim.

“Galerilere göstereceğim.”

“Randevun var mı?”

Başını salladı.

“Öylece gideceğim.”

Ertesi gün resimleri tek tek aldı, her seferinde birini kolunun altına sıkıştırdı, sanki bir kılıç taşıyan bir gezgin gibi. Geç döndü, yorgundu ama hayal kırıklığı yoktu.

“Peki?” dedim.

“İstemiyorlar.”

“Neden?”

“Çok büyük. Çok vahşi. Çok fazla.”

Bunu bir buruklukla söylemedi.

Daha çok bir hava durumu raporu aktarıyormuş gibiydi.

Üçüncü gün daha erken döndü.

Her zamankinden daha sessizdi ama üzgün değildi.

Mutfakta oturdu, bir şişe şarap açtı ve bana bakmadan bir kadeh içti.

“Biliyor musun,” dedi sonunda, “Nîmes’de bir galerici bana bir keresinde şöyle demişti: ‘Resimlerin senin gibi. Onları nereye koyacağını bilemiyorsun.’”

Karşısına oturdum.

“Peki sen ne dedin?”

“Hiçbir şey.”

Gülümsedi.

“Gittim.”

Bir yudum şarap aldı, kadehi masaya koydu ve bana baktı, sanki söylemediği bir şeyi anlayıp anlamadığımı ölçüyormuş gibi.

“Berlin farklı,” dedi. “Burada uyum sağlamak zorunda değilsin. Burada sadece var olabilirsin.”

Başımı salladım.

“Peki ya sen?” dedim. “Uymak istiyor musun?”

Hafifçe güldü.

“Ben asla uymam. Bu benim yeteneğim.”

Daha sonra, odama tuvaleri duvara yaslariken onu uzun süre izledim.

Resimleri değil – onu.

Birden küçük görünüyordu.

Zayıf değil, kırılmış değil – sadece küçük.

İçinde fazla dünya taşıyan ve onu nereye koyacağını bilmeyen biri gibi.

O gece erken uykuya daldı.

Nefesini duydum, sakin, düzenli.

Ve ilk kez düşündüm:

Sanatı belki de gerçekten sahip olduğu tek şeydi.

Ve belki de bu yeterli değildi.

6 – Ressam

Bir cumartesi sabahıydı, şarap için fazla erken, sürprizler için fazla aydınlık. Uykulu halde mutfağa girdim, gözlerimi ovuşturdum – ve durdum.

Masada yaşlı bir adam oturuyordu.

Yüzü, çok fazla katlanmış bir harita gibi çizgilerle doluydu.

Saçları beyaz, ince ama vahşi. Önünde açık, yarısı içilmiş bir şarap bidonu duruyordu. Üzerinde, birkaç hayat eskittiği belli olan bir palto vardı.

Ve Natalia yanında oturuyordu.
Çıplak ayakla, ışıldayan, kıvılcım gibi canlı.

“Ah,” dedi beni görünce. “Günaydın.”
Yaşlı adam kadehini kaldırdı.

“Günaydın,” diye mırıldandı, sesi tütün ve yıllar kokuyordu.
Gördüğümü anlamam bir an sürdü.

“Bu...?” diye başladım.
“Bir arkadaş,” dedi Natalia.
“Çok eski bir arkadaş.”

Adam hafifçe güldü.
“Eski, evet. Arkadaş... belki.”

Natalia ona yeniden doldurdu. Saat sabahın onu idi.

Yavaşça oturdum, dikkatle, sanki bir hayvanı ürkütme
istemiyormuşum gibi.
“Sen de ister misin?” dedi Natalia, bana bir kadeh uzatarak.
“Ben... hayır. Sağ ol.”

Omuz silkti, sanki kaçırılmış bir fırsatmış gibi.
Yaşlı adam derin bir yudum aldı, ağzını elinin tersiyle sildi ve
bana baktı.

“Sen Alan’sın,” dedi.
“Evet.”
“Senden bahsetti.”

Natalia’ya baktım.
Gülümsedi ama bana değil – daha çok içine doğru.

“O ressam,” dedi Natalia.
“Büyük bir ressam.”

Adam elini salladı.
“Fakir bir ressam. Bu daha doğru.”

Natalia elini adamın omzuna koydu.
Fazla tanıdık, fazla yumuşak, fazla kendiliğinden bir hareketti.
İçimde bir şey sıkıştı.
Kıskançlık değil – daha çok bir fark ediş.

Ayağa kalktım.
“Sizi yalnız bırakayım.”

“Kal,” dedi Natalia.

“Hayır,” dedim. “Ben... çalışmam gerek.”

Başını salladı, sanki bunu bekliyormuş gibi.

Yaşlı adam bana kadehini kaldırdı.
“Ona dikkat et,” dedi.

“Ya da boş ver. Zaten ne isterse onu yapar.”

Odaya gittim, kapıyı kapattım ve arkasına yaslandım.
Mutfaktan gelen sesler boğuktu ama onun kahkahasını duydum.
Daha önce hiç duymadığım bir kahkaha.
Bana ait olmayan bir kahkaha.

Yatağıma oturdum ve duvara yaslanmış tuvallere baktım.
Renkleri birden farklı görünüyordu.

Daha karanlık.
Daha dürüst.
Bir saat sonra sessizlik oldu.

Kapıyı araladım.
Mutfak boştu.
Şarap bidonu neredeyse bitmişti.

İki kadeh yan yana duruyordu, sanki sohbet etmişler gibi.
Natalia, odamın onun için ayırdığım köşesindeydi.

Yerde yatıyordu, elleri başının altında kenetlenmiş, tavana bakıyordu.
“Gitti,” dedi, bana bakmadan.
“Kim o?” dedim.
“Beni tanıyan biri.”
“Benden daha mı çok?”

Başını bana çevirdi.
Gözleri berraktı, ayık, neredeyse hüzünlü.

“Beni herkes farklı tanır,” dedi. “Sen de öyle.”

Yanına oturdum.
Ne çok yakın, ne çok uzak.

“Senin... onun... olup olmadığını mı?”

“Evet,” dedi.
Tereddütsüz.

Utançsız.
Açıklamasız.

Başımı salladım.
Daha fazlasını yapamazdım.

Gözlerini kapadı.
“O fakir,” dedi. “Ama dünyayı kurtarmak istermiş gibi resim yapıyor.”

“Peki ya sen?” dedim.
“Ben kimseyi kurtarmam,” dedi. “Kendimi bile.”

Sessizlik oldu.
Dışarıda sadece şehrin uğultusu vardı, boğuk, uzak.

O anda bir şeyi anladım:
Natalia Lazarus kimseye ait değildi.
Bana değil.
Ona değil.
Berlin’e değil.
Sadece harekete aitti.
Şimdiye.
O anda hissettiğine.

Ve işte bu tehlikeliydi.

7 – Şüphe

Geç bir akşamdı, Berlin’in uyumak istemediği o sıcak gecelerden biri. Mathis, Maria ve ben mutfakta oturuyorduk; masada açık bir şişe kırmızı şarap, pencereler ardına kadar açıktı. Dışarıdan gelen sokak sesi – uzak bir nehir gibi boğuk.

Natalia bir saat önce çıkmıştı.
Her zamanki gibi aynı saatte.
22.00.
Açıklamasız.
Hedefsiz.

Maria bardağına baktı, parmaklarının arasında döndürdü.
“Şimdi söyleyeceğim,” dedi. “Bence o bir fahişe.”

Cümle suya düşen bir taş gibi ağırdı.
Kimse konuşmadı.
Mathis kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi.

Tepki vermem bir an sürdü.
“Ne?” dedim sonunda. “Nereden çıkarıyorsun bunu?”

Maria bana baktı, ciddi, kışkırtıcı değil, sadece sakin.
“Bir bak ona. Nasıl giyiniyor. Nasıl konuşuyor. Nasıl ortaya çıkıp kayboluyor. Ve her akşam gidiyor, sabah altıda dönüyor. Başka ne olabilir?”

Başımı salladım.
“Bu... saçmalık.”

“Öyle mi?” dedi sakin bir sesle.

Mathis bir yudum şarap aldı.
“Bilmiyorum,” dedi. “O... zor biri.”

“O özgür,” dedim. “Hepsi bu.”

Maria geriye yaslandı, kollarını kavuşturdu.
“Özgür mü? Alan, burada yaşıyor, kira ödemiyor. Bizimle

iyor, her şeyi kullanıyor, sürekli burada – geceler hariç. Ve sen onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey.”

Karşı çıkmak istedim ama kelime bulamadım.
Çünkü doğruydu.

“Belki arkadaşları vardır,” dedim.

“O zaman neden kimseyi getirmiyor?” dedi Maria. “Neden hiç misafiri yok? Neden kimseyi anlatmıyor?”

Sessiz kaldım.

“Ve neden,” diye devam etti Maria, “seni hiç öpmedi? Hiç dokunmadı? Hiç... bir şey olmadı? Birlikte yaşıyorsunuz ama çift değilsiniz. Yine de seni bloke ediyor. Artık eve kadın getirmiyorsun. Ondan bir şey bekliyorsun ama o sana hiçbir şey vermiyor.”

Mathis yavaşça başını salladı.

“Doğru.”

İçimde bir şey sıkıştı.

Öfke değil.

Acı değil.

Daha çok, uzun zamandır orada olan ve şimdi adı konan bir şüphe.

“Onu anlamıyorsunuz,” dedim sessizce.

“Hayır,” dedi Maria. “Onu anlamayan sensin.”

Sonra sessizlik oldu.

Sadece dışarıdan geçen bir arabanın sesi, buzdolabının

uğultusu.

Ayağa kalktım, pencereye gittim ve dışarı baktım.

Sokak boştu.

Lambalar asfalta sarı ışık döküyordu.

Ve Natalia bir yerlerdeydi – başka bir odada, başka bir dünyada, başka bir hayatta.

“Ben sadece senin kendine dikkat etmeni istiyorum,” dedi Maria arkamdan.

“O kötü biri değil,” dedim.

“Hayır,” dedi Maria. “Ama tehlikeli.”

Arkamı döndüm.

“Neden?”

“Çünkü hiçbir şeye ihtiyacı yok,” dedi Maria. “Ve hiçbir şeye ihtiyacı olmayan insanlar bazen her şeyi alır.”

Bir şey demedim.

Cümle içime bir kıymık gibi saplandı.

Daha sonra odama gittiğimde Natalia'nın yatağı boştu.

Kokusu hâlâ havadaydı – boya, duman ve tanımlayamadığım bir şeyin karışımı.

Yatağıma oturdum ve bekledim.

Bilinçli değil.

İstemedim.

Öylece.

Ve bir noktada, şafak sökmeden hemen önce, daire kapısını duydum.

Sessiz adımlar.

Kapımın önünde kısa bir duraklama.
Sonra devam etti.

Gözlerimi kapadım.
Ve biliyordum:
Bir şey değişmişti.
Gürültülü değil.
Görünür değil.
Ama kesin.

8 – Hikâyeler

Ertesi akşam Natalia her zamankinden daha geç döndü. Saat neredeyse sabah yediydi, güneş çoktan çatıların üzerindeydi ve mutfak, her şeyi insanın dayanamayacağı kadar dürüst gösteren o solgun sabah ışığına bürünmüştü.

Masada oturuyordum, önümde bir fincan kahve, saatlerdir uyanıktım.
Endişeden değil – huzursuzluktan.

Kapı sessizce açıldı.
Natalia içeri girdi, ayakkabılarını çıkardı, sanki sadece kısa bir süre dışarıda kalmış gibi.

“Uyanıksın,” dedi.
“Evet.”

Kendine kahve doldurdu, karşıma oturdu.
Gözleri berraktı, yorgun değil, dağılmış değil.
Geceyi yaşamamış, toplamış gibiydi.

“Bir şey soracaksın,” dedi.

Başımı salladım.

“Geceleri neredesin?”

Kahvesini karıştırdı, şeker kullanmadığı hâlde.

“Yollarda.”

“Nereye?”

“Gerektiğim yere.”

Hafifçe güldüm, alaycı değil, daha çok çaresizce.

“Ve orası neresi?”

Bana baktı, uzun, sakın.

Sonra anlatmaya başladı.

“Berlin’de her gece bir köprüde duran bir adam var.

Yanından biri geçip onu dinleyene kadar bekliyor. Kimsenin inanmadığı hikâyeler anlatıyor. Ben onu dinliyorum.”

Hiçbir şey demedim.

“Ve terk edilmiş bir avluda dans eden bir kadın var. Her akşam, tek başına, sadece kendisinin duyduğu bir müziğe. Onu izliyorum.”

Bir yudum kahve aldı.

“Ve bazen kimsenin konuşmadığı barlara gidiyorum. Sadece bakışlar. Sadece sessizlik. Sessizliği severim.”

Ona baktım.

“Natalia... bu gerçek gibi gelmiyor.”

“Gerçek,” dedi. “Her şey gerçektir. Sadece aynı anda değil.”

Başımı salladım.

“Neden bana gerçeği söylemiyorsun?”

Gülümsedi.

Küçük, hüzünlü bir gülümseme.

“Çünkü sen var olmayan bir gerçeği istiyorsun.”

İçimde bir şey sertleşti.

Ona karşı değil – belirsizliğe karşı.

“Maria senin... olduğunu düşünüyor,” dedim.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diye sözümü kesti.

“Çok şey düşünüyor. Düşünmeyi sever.”

“Peki?” dedim. “Doğru mu?”

Natalia fincanını masaya koydu.

Kırılmış görünmüyordu.

Kızgın da değildi.

Sadece... yorgun.

“Ben hiçbir şey satmıyorum,” dedi.

“Ne bedenimi. Ne zamanımı. Ne hikâyelerimi.”

“Peki ne yapıyorsun?”

Ayağa kalktı, pencereye gitti, açtı.

Soğuk sabah havası içeri doldu.

“Yaşıyorum,” dedi.

“Ve bazen bu yeter. Bazen değil.”

Ben de ayağa kalktım.

“Seni anlamak istiyorum.”

Bana döndü.

Gözleri birden yumuşadı, neredeyse saydamlaştı.

“İşte sorun bu,” dedi.

“Ben anlaşılacak için burada değilim.”

Yaklaştı, o kadar ki nefesini hissettim.

Ama bana dokunmadı.

“Sen iyisin, Alan,” dedi alçak bir sesle.

“Ama cevap arıyorsun, oysa burada sadece yollar var.”

Sonra yanımdan geçti, ceketini aldı ve odamın onun için ayrılmış küçük köşesine gitti, kapıyı kapatmadan.

Mutfakta kaldım, pencere açık, hava serin.

Ve biliyordum:

Bana cevap vermişti.

Sadece istediğim şekilde değil.

Natalia Lazarus kendini yazan bir hikâyeydi.

Ben ise sadece bölümleri anlamaya çalışan biri idim.

9 – Yakınlık

Sonraki haftalarda aramızda bir şey değişti.
Görünür değil, tutulur değil – daha çok sıcaklığı ancak değiştiğinde fark edilen bir hava gibi.

Natalia ve ben birbirimize hiç dokunmadık.
Ne kazara, ne bilerek.
Ama tanıdığım herkesten bana daha yakındı.

Küçük şeylerle başladı.

Sık sık odama gelir, hiçbir şey söylemeden otururdu.
Bazen okurdu, bazen resim yapardı, bazen sadece yerde yatıp
tavana bakardı, ben masada çalışırken.
Oradaydı – rahatsız etmeden, talep etmeden, sadece orada.

“Çok çalışıyorsun,” dedi bir keresinde.
“Sen de çok düşünüyorsun,” dedim.
“Bu daha kötü.”

Gülümsedi, ama bana değil – dünyaya.
Akşamları bazen mutfakta otururduk, çay ya da şarap içerdik,
Mathis ve Maria çoktan uyumuş olurdu.
Rüya gibi hikâyeler anlatırdı.

“Nîmes’de bir çocuk vardı,” dedi bir gece. “Her akşam bir
ağaca tırmanır, aya selam verirdi. Ayın hiç gitmeyen tek
arkadaş olduğunu söylerdi.”

Doğru olup olmadığını sormadım.
Onunla bunun önemi yoktu.

Bazen yan yana sessizce otururduk.
O pencere pervazında, ben masada.
Aramızdaki sessizlik boş değildi – adını koyamadığım bir
şeyle doluydu.

Bir gece, geç saatte, yanıma geldi, yere oturdu ve başını
yatağıma yasladı.

“Uyuyamıyorum,” dedi.

“Neden?”

“Çok fazla düşünce.”

“Hangileri?”

Gözlerini kapadı.

“İnsanın düşünmek istemediği olanlar.”

Yanına oturdum, ne çok yakın ne çok uzak.

Gözlerini tekrar açtı, bana baktı, sanki kalıp kalmayacağımı
yokluyormuş gibi.

“Sakin birisin,” dedi.

“Sen değilsin,” dedim.

“Bu yüzden kalıyorum.”

Sırtüstü uzandı, ellerini karnının üzerine koydu ve derin bir
nefes aldı.

Ben oturmaya devam ettim, nefesini duydum, dışarıdaki şehri
duydum, birden fazla atan kendi kalbimi duydum.

“Alan,” dedi alçak bir sesle.

“Evet?”

“Benden veremeyeceğim bir şey istiyorsun.”

Yutkundum.

“Neyi?”

“Bir biçim.”

Anlamadım.

Ya da belki fazla iyi anladım.

“Ben yuvarlak değilim,” dedi. “Köşeli de değilim. Tutulacak bir şey değilim.”

Ona baktım.

Yüzü, pencereden süzülen sokak lambasının ışığında yumuşaktı.

Güçlü görünmüyordu, gizemli değildi, eksantrik hiç değildi.

Sadece insandı.

Sadece oradaydı.

“Senden hiçbir şey istemiyorum,” dedim.

“İstiyorsun,” dedi. “Ama bu kötü değil.”

Doğrudu, dizlerini çekti ve uzun süre bana baktı.

“Benim sessiz olabildiğim tek insansın,” dedi.

“Bu nadirdir.”

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden hiçbir şey demedim.

Ayağa kalktı, yatağına gitti, uzandı ve duvara döndü.

“İyi geceler, Alan,” dedi.

“İyi geceler.”

Uzun süre uyuyamadım.

Onun yüzünden değil – içimde uyandırdığı şey yüzündendi.

Bu aşk değildi.

Bu arkadaşlık değildi.

Bu ikisinin arasında bir şeydi, adı olmayan bir şey, iki insan birbirine dokunmadan da bağlı olduğunda var olan bir şey.

Natalia Lazarus yanımda yürüyen bir gölge gibiydi.

Karanlık değil, tehditkâr değil – sadece orada.

Ve bazen, arkamı döndüğümde, çoktan ilerlemiş olurdu.

10 – Sonsuza Dek

Geç bir öğleden sonraydı, güneş avlunun üzerine alçak asılmıştı ve odam, her şeyi olduğundan daha güzel gösteren o altın ışığa bürünmüştü. Natalia halımın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu, elinde bir bardak su. Bir rüyadan yeni uyanmış ama hangi dünyada olduğunu henüz anlamamış biri gibi görünüyordu.

Pencerede duruyordum, ellerim ceplerimde, içimde bir şeyin sıkıştığını hissediyordum.

Uzun zamandır orada olan bir düğüm.

“Natalia,” dedim.

Başını kaldırdı.

“Evet?”

“Aslında ne kadar kalmak istiyorsun?”

Gözlerini kırptı, sanki soruyu beklemiyormuş gibi.
Ya da belki uzun zamandır bekliyormuş gibi.

“Kalmak?” diye tekrarladı.
“Evet. Burada. Bizimle. Bu evde.”

Bardağı yavaşça, neredeyse dikkatle yere koydu.
Sonra bana baktı – doğrudan, kaçmadan.

“Sonsuza dek,” dedi.

Güldüm.
Kötü niyetle değil, alayla değil – daha çok şaşkınlıkla.

“Sonsuza dek?” diye tekrarladım.
“Evet.”

Gülümsemiyordu.
Bunu bir şaka olarak söylemiyordu.
Bir ihtimal olarak söylüyordu.

Pencere pervazına oturdum.
“Natalia... bu olmaz.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü...,” dedim ve fark ettim ki bunu taşıyacak bir
cümlem yoktu.
“Çünkü burası... böyle düşünülmemişti.”

Başını yana eğdi.
“Kim tarafından düşünülmedi?”

“Bizim tarafımızdan. Benim. Evdekilerin.”

“Uyarım,” dedi.

“Kimseyi rahatsız etmem.”

“Ediyorsun,” dedim sessizce.

“Beni.”

Uzun süre bana baktı.

Kırılmış değil.

Kızgın değil.

Sadece dikkatli.

“Nasıl?”

Kelime aradım.

Gelmedi.

“Her yerdesin,” dedim sonunda.

“Her odada. Her ruh hâlinde. Her düşüncede. Ve ne istediğini bilmiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Geceleri nereye gittiğini bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.”

Yavaşça ayağa kalktı, sanki suyun içinden çıkıyormuş gibi. Sonra bana doğru geldi, bir adım kala durdu.

“Yeterince biliyorsun,” dedi.

“Çoğundan fazla.”

“Ama önemli olanı değil.”

“Önemli olan herkes için değildir.”

Başımı salladım.

“Ben netlik istiyorum.”

“Ben istemiyorum.”

Sessizlik oldu.

Sadece dışarıdaki avlu, bir kuş, uzaktan geçen bir araba.

“Natalia...”, dedim.

Elini kaldırdı, bana dokunmak için değil, beni durdurmak için.

“Alan,” dedi alçak bir sesle.

“Ben, sen izin verdiğin sürece kalırım. Ne daha uzun, ne daha kısa.”

“Peki ya ‘yeter’ dersem?”

Başını salladı.

“O zaman giderim.”

“Öylece mi?”

“Öylece.”

Arkasını döndü, yatağına gitti, oturdu ve bacaklarını çekti.

O anda küçük görünüyordu.

Zayıf değil – sadece küçük.

“Hiçbir zaman kalmak istediğimi söylemedim,” dedi.

“Sadece kalabileceğimi söyledim.”

Bunun bir fark mı, yoksa bir uyarı mı olduğunu bilmiyordum.
Ayağa kalktım, kapıya yürüdüm ve orada durdum.

“Nerede durduğumu bilmek istiyorum,” dedim.

“Yanımda,” dedi.

“Ama benimle değil.”

Kapıyı arkamdan kapattım.

Ne gürültülü.

Ne öfkeli.

Sadece sessiz.

Ve onun taşınmasından beri ilk kez daire fazla büyük geldi.
Ben ise fazla küçük.

11 – Onsuz Gece

Her şey bir perşembe günü başladı.

Her zamanki gibi bir gün, gri, sakin, bittiği anda unutilan
Berlin günlerinden biri.

Natalia bütün öğleden sonra mutfaktaydı, çözücü kokan
boyalar karıştırmış, fısıltıdan biraz yüksek bir müzik
dinlemişti.

“Sonra dışarı çıkacağım,” dedi, başını kaldırmadan.

“Nereye?”

“Karanlık olan yere.”

Daha fazla sormadım.

Ona soru sormanın suya taş atmak gibi olduğunu
öğrenmişim – taş batıyor, ama hiçbir şey değişmiyordu.

Saat 22’de çıktı.
Her zamanki gibi.
Kapı sessizce kapandı ve daire bir anda daha sessiz oldu,
sanki eksilen bir ses ancak yokluğunda fark ediliyormuş gibi.

Bilinçli olarak beklemedim.
Sadece başka bir şey yapmadım.

Saat üçte hâlâ dönmemişti.
Beşte de.
Yedide şehrin ilk seslerini duydum: çöp kamyonu, bir
teslimat aracı, merdivenlerdeki ayak sesleri.

Ama onun değil.

Mutfakta kahve yaptım, masaya oturdum.
Onun yeri boştu.
Önceki gecedен kalan bardağı hâlâ yarımdaydı, sanki geri
dönmek için bilerek bırakmış gibi.

Mathis uykulu halde içeri girdi.
“Hâlâ yok mu?”
“Hayır.”
“Olur böyle.”

Maria da geldi, saçlarını topladı, bana baktı.
“Endişeleniyorsun.”

“Hayır,” dedim.
“Evet,” dedi.

Sessiz kaldım.

Gün geçti.
Çalıştım ama hiçbir şey görmedim.
Hiçbir şey duymadım.
Sadece açılmayan kapıyı düşündüm.

Akşam mutfakta üçümüz oturduk.
Yanımdaki sandalye boş kaldı.
Maria kolumu tuttu.

“Belki uzaklaşmaya ihtiyacı vardır,” dedi.
“Belki,” dedim.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.
Natalia uzaklaşmazdı.
Kaybolurdu.

İkinci gece geldi.
Uyumadım.
Yatağında yattım, evin seslerini dinledim: boruların tıkırtısı,
buzdolabının uğultusu, şehrin uzak sesi.
Ama onun adımlarını duymadım.
Nefesini duymadım.
Artık kalbim gibi tanıdığım o hafif kapı sesini duymadım.

Üçüncü gün yatağı hâlâ dokunulmamıştı.
Çeketi askıda duruyordu.
Boyalari masada açıldı.
Tuvalleri duvara yaslanmıştı, sanki bekliyormuş gibi.

Önlerine oturdum, uzun süre baktım.
Renkler farklı görünüyordu.
Daha sert.
Daha yalnız.

Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum.
Bir yerde kalmak isteyip istemediğini bilmiyordum.
Tek bildiğim, onun eksik olduğuydu.

Gürültülü değil.
Dramatik değil.
Sadece titremeden sönen bir ışık gibi.

Üçüncü günün akşamı yine mutfakta oturuyordum.
Kapı kapalıydı.
Daire sessizdi.

Ve anladım:
Hiç dokunmadığın birini özleyebilirsin.
Hiç sahip olmadığın birini kaybedebilirsin.
Ve birini sevdiğini, ancak o yok olduğunda fark edebilirsin.

Natalia Lazarus kaybolmuştu.
Ve geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum.

12 – Dönüş

Dördüncü gün seslere dikkat etmeyi bırakmıştım.
İstemediğimden değil – artık yapamadığımdan.
Daire fazla sessiz olmuştu, fazla düzenli, fazla net.
Natalia olmadan, içinde insanların yaşadığını unutmuş bir mekân gibi görünüyordu.

Mutfakta oturuyordum, ellerim çoktan soğumuş bir fincanın etrafında.
Mathis çalışıyordu, Maria üniversitedeydi.

Sadece ben vardım, ağırlık gibi çöken bir sessizlikle baş başa.

Sonra merdivenlerde ayak sesleri duydum.

Hafif.

Hızlı.

Tanıdık.

Kapı açıldı.

Ve içeri girdi.

Natalia Lazarus.

Sanki sadece sigara almaya çıkmış gibi.

Çantasını bıraktı, saçının bir tutamını yüzünden çekti ve bana baktı, sanki beni daha dün görmüş gibi.

“Merhaba,” dedi.

Ayağa kalktım.

Ne ani, ne öfkeli – daha çok rüya görüp görmediğini bilmeyen biri gibi.

“Neredeydin?”

Ceketini çıkardı, askıya astı, sanki sıradan bir akşamış gibi.

“Yollarda.”

“Üç gün?”

“Bazen üç gün gerekir.”

Ona baktım.

Yorgun görünmüyordu, şaşkın değildi, değişmiş hiç değildi. Sadece... oradaydı.

“Natalia, ben... geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordum.”

Yaklaştı, bir adım kala durdu.
Gözleri sakindi, berrak, neredeyse yumuşak.

“Her zaman dönerim,” dedi.
“Dönmediğim güne kadar.”

Bunun teselli mi yoksa tehdit mi olduğunu bilmiyordum. Mutfakta dolaştı, buzdolabını açtı, bir şişe su aldı ve içti. Sonra her zaman oturduğu sandalyeye oturdu.

“Berlin çok gürültülü,” dedi.
“Gitmem gerekiyordu.”

“Nereye?”

“Daha sessiz bir yere.”

“Ve orası neresi?”

Gülümsedi.
Küçük, yorgun bir gülümseme.

“İçimde.”

Karşısına oturdum.
“Böylece kaybolamazsın.”

“Kaybolabilirim,” dedi.
“Ben sık sık kaybolurum.”

“Ama bir şey söylemeden olmaz.”

“Bir şey söylersem kaybolmak olmaz.”

Alnımı ovuşturdum.

“Natalia... endişeleniyorum.”

Uzun süre bana baktı.

Ne sorgulayan, ne savunan – daha çok şaşırılmış gibi.

“Neden?”

“Çünkü sen... önemlisin.”

Başını hafifçe yana eğdi.

“Senin için mi?”

“Evet.”

Beklemediği bir bilgiyi kaydediyormuş gibi başını salladı.

“Bu güzel,” dedi.

“Ama tehlikeli.”

“Kimin için?”

“Senin için.”

Ayağa kalktı, yatağına gitti, oturdu ve çantasını açmaya başladı.

Bir kitap.

Bir şal.

Bir küçük taş – onu komodine koydu, sanki bir anlamı varmış gibi.

“Bugün burada kalacağım,” dedi.

“Belki yarın da.”

“Peki ya sonra?”

Bana baktı.

“Sonrasını bilmiyorum.”

Derin bir nefes aldım.

“En azından... kalıp kalmayacağını söyleyebilir misin?”

Başını salladı.

“Ben hiç kalmam. Sadece bulunurum.”

Yatağa uzandı, üstünü örttü ve gözlerini kapadı.

“İyi geceler, Alan,” dedi alçak bir sesle.

“Öğleden sonra,” dedim.

“Benim için gece.”

Uzun süre oturdum, onu izledim; nefesi sakindi, düzenliydi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ve anladım:

Natalia Lazarus gelen ya da giden biri değildi.

O bir hâldi.

Bir görünüş.

Bir hareket.

Onu tutamazdın.

Sadece ortaya çıktığında orada olabilirdin.

Ve umardın ki yine kaybolmasın.

EPILOG – N. Lazarus

Yıllar geçmişti.

Berlin değişmişti, şehirlerin yeterince zaman verilince yaptığı gibi.

O zamanki kulüpler kaybolmuş ya da bara dönüşmüş, barlar kafeye, kafeler başka bir şeye.

Sadece Spree aynı kokuyordu – metal, su ve kimsenin anlatmadığı hikâyeler gibi.

Mitte’de bir sergiye gidiyordum, bir meslektaşım davet etmişti.

Özel bir şey beklemiyordum.

Sadece sanat, insanlar, şarap, kapıdan çıkar çıkmaz unutulmuş konuşmalar.

Galeri aydınlıktı, beyazdı, neredeyse steril.

Burası, her sesin fazla yüksek geldiği türden bir odaydı.

İlk salondan geçtim, bana hiçbir şey söylemeyen resimlere baktım, birbirine karışmış sesleri duydum.

Sonra durdum.

Bir tuvalin önünde.

Büyük.

Vahşi.

Birbirine çarpan ve birbirini kucaklayan renk alanları, tutulamayan hareketler gibi görünen çizgiler.

Anlaşılmayan ama hissedilen bir düzene sahip bir kaos.

Bu el yazısını tanıyordum.

Hemen tanıdım.

Kalbim hızlandı, şoktan değil, hatırlamaktan.
Uzun zaman önce paketleyip bir yere kaldırdığım bir
duygudan.

Yaklaştım.
Başlık küçük bir plakette yazıyordu:

“Untitled (Berlin)” – N. Lazarus

Gülümsemek zorunda kaldım.
Geniş değil, duygusal değil – daha çok unutulmuş bir şarkıyı
yeniden duyan biri gibi.

Yanımda bir kadın durdu.
“Etkileyici, değil mi?” dedi.
“Evet,” dedim. “Çok.”

“Bir hayalet o,” dedi kadın. “Kim olduğu bilinmiyor.
Röportaj yok, fotoğraf yok, biyografi yok. Ortaya çıkıyor,
sonra kayboluyor. Bazıları Fransa’da yaşadığını söylüyor.
Bazıları sürekli seyahat ettiğini. Bir efsane.”

Başımı salladım.
“Evet,” dedim. “Ona benziyor.”

“Tanıyor musunuz onu?” diye sordu kadın.

Tekrar tuvale baktım.
Renklerine, öfkesine, özgürlüğüne, özlemine.
Nefes gibi tanıdığım o harekete.

“Hayır,” dedim.
“Gerçek anlamda değil.”

Resmin önünde uzun süre kaldım.
Cevap aradığım için değil – onları çoktan bırakmıştım.
Ama hiç sahip olmadığım, yine de hikâyemin bir parçası olan
bir şeyi yeniden gördüğüm için.

Natalia Lazarus hiçbir zaman tutulabilecek biri olmamıştı.
O bir hâldi.
Bir rüzgâr esintisi.
Karışmayı reddeden bir renk.

Ve şimdi burada asılıydı, Mitte’de bir galeride, büyük, vahşi,
göz ardı edilemez.

Bir adım geri attım.
Nefes aldım.
Nefes verdim.

“Burada olman güzel,” dedim fısıltıyla.

Sonra çıktım.

Sokağa adım attığımda şehir gürültülüydü.
Ama içimde sessizlik vardı.